

Paris, 11-12.-6-2022

Jeg endte med at købe Georges Didi-Hubermans bog 'Imaginer Recommencer – Ce qui nous soulève, 2', der i øvrigt udkom oktober 2021. 882 sider inkl. 100 siders bibliografi, hvoraf det fremgår, at GD-H har læst en del Karl Liebknecht og Rosa Luxemburg ud over de sædvanlige, Benjamin og Heidegger, men også Taubes og selvfølgelig Warburg, hvis Mnemosyne-atlas bruges som springbræt for at få en forbindelse til Giordano Bruno (men ikke til Campanella) og Renaissance-radikaliteten (dette er jeg spændt på, eftersom Joacim Sprung altid har sagt, at efter Atlasset kommer Bruno-interessen, samt at denne – Warburgs Bruno-læsning – først sent er blevet gjort til genstand for udforskning. Nok fordi Bruno blev udgivet af Giovanni Gentile under fascismen som den italienske filosofis hovedtænker, en plads der især efter 1945 blev indtaget af Giambattista Vico bl.a. takket være Karl Löwith og Benedetto Croce (Löwith havde besøgt Croce i Napoli efter 1933, før han tog til Japan)). Så det er den revolutionære tænkning, GD-H bevæger sig ind på med udgangspunkt i spørgsmålet om det for-sene og det 'på høje tid' i dag...

På Beaubourg er der en udstilling, jeg så i går lørdag: 'Allemangne, Années 1920, Nouvelle Objectivité, August Sander'. Halvdelen er Sanders 1000 (ret velkendte) portrætter (inkl. et af et arbejderråd i Ruhr, et af Poul Frölich, et af Brandler, flere af Mühsam alene eller i gruppe), men det er også det nærmeste vi kommer November 1918, som i stedet indtager en plads i begyndelsen af GD-H's bog. Det er som om, arrangørerne på Beaubourg, Angela Lampe og Florian Ebner, ikke vil gøre rede for andet end årene 1921-1933, de tolv år mellem revolutionen og den nationalsocialistiske magtovertagelse: Stor interesse for funktionalisme, amerikanisering af underholdningen, androgynitet og transvestitisme i nattelivet, men absolut ingen teoretisk dybde i den enorme udstilling.

Så er der bedre fokus i den lille udstilling på Musée du Luxembourg: 'Pionnières – Artistes dans le Paris des Années folles', nok fordi der ikke er nogen revolution at forholde sig til og til gengæld en masse indvandring til Paris, hvad der gør situationen meget opløftende og mindre splittet.

Beaubourg-udstillingen er i grunden domineret af den 1920'er-venten, som gennem den idéforladte og afmægtige reformisme blev kanaliseret over i ren reaktion og racisme, hvorved tømningen af Tyverne kan minde om tømningen af Tierne i dette århundrede. Og Putin er da Franco, mens Xi bliver til Hitler meget snart.